

Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

VP SSSR

Dnes je väčšina staršej generácie vychovaná tak, aby (nie *že*, ale *aby*) pri slove «dialektika» pocítili v duši odpor, a snažili sa presmerovať rozhovor na inú tému, „zapchať ústa“ hovoriacemu alebo opustiť miesto rozhovoru; a ak sa im to nepodarí, tak tíško si podriemať do konca „politickéj besedy“.

Avšak predstavitelia staršej generácie, ak si dajú tú «námahu», predsa len si dokážu spomenúť na formulácie troch zákonov dialektiky, hoci: či sú tie formulácie dobré alebo *zlé*? ako a za akým účelom by ich mal používať takzvaný «bežný človek» v každodennom živote? alebo *treba radšej používať iné, lepšie formulácie*? — na to väčšina z nich neodpovie, ani keby ich mučili.

Vzhľadom na túto skúsenosť *akoby* zbytočnosti dialektiky, sformovanú staršími generáciami, mládež, ktorá vyrástla v epoche krachu marxistického systému v ZSSR, je vychovaná „ešte lepšie“: drvivá väčšina z nich ani povrchne nepozná zmysel slova «dialektika».

Možno by na takýto druh neznalosti mali aj právo, ak by tu nebola jedna okolnosť: príliš veľa dnes žijúcich sa nezamýšľa nad svojou osobnou kultúrou pochopenia Života, následkom čoho sa v podstate každý snaží osamote prejsť *celú cestu* «od opice k Človeku». No už na samom začiatku cesty sú chytení do pavučiny zmätkov, ktorú sami vytvárajú, a následne hynú, pretože ignorovaním minulej skúsenosti ľudstva automaticky vo svojom živote reprodukovujú omyly a chyby minulých generácií, čím iba sťažujú životnú situáciu jak pre seba, tak aj pre ďalšie generácie.

Hoci je to smutné, no aj keď ľudí navštívi smrť vo vysokom veku, väčšinu z nich zastihne na úplnom začiatku tejto cesty: buď spiacich, alebo blúdiacich «vo vlastnom dvore»...

Takéto sú priebežné závery pokusu prebudovania života spoločnosti na základe filozofie tzv. «dialektického materializmu», ktorého zakladateľom bol K. Marx (1818 — 1883), ktorého meno dalo názov istej, svojho času novej – ako sa mnohým zdá, doktríne prebudovania života spoločnosti. A hoci slová «marxizmus», «marxisti» sa začali používať ešte za jeho života, napriek tomu Marx hovoril, že on sám «marxistom» nie je.

Odmietanie ním samým svojej osobnej príslušnosti k «marxizmu» možno chápať rôzne:

- aj ako priame poukázanie zakladateľa na to, že väčšina marxistov si neosvojila tie metódy odhalenia vedeckej pravdy a «konšpiračných metód»¹, ktoré ovládal samotný K. Marx (*a tým skôr, že ho neprevýšili v ich ovládaní*), a preto sa nestali hodnými životných ideálov spoločnosti bez parazitizmu menšiny na živote väčšiny (*v marxizme sa takáto spoločnosť nazýva komunizmom*), prvý raz postavených akoby «na vedeckom základe ich veľkým a geniálnym učiteľom»;
- aj ako priame poukázanie na to, že samotnému K. Marxovi boli cudzie ideály vykorenenia vykorisťovania človeka človekom, vyhlásené v marxistickej doktríne, ktorá v skutočnosti sledovala a stále sleduje presne opačné ciele, v dôsledku čoho sú jej verní «marxisti» hodní aj samotného «marxizmu», aj pohľadového postoja k nim zo strany ich inštruktora na cestu sebaklamu.

V realite dejín bolo pravdivé, t.j. potvrdené dejinami, jedno aj druhé.

* * *

V prácach VP ZSSR bolo už neraz poukazované na dve okolnosti, neoddeliteľne vlastné marxizmu:

PRVÁ. Neužitočnosť pre každodenný život takej filozofie, v ktorej «základná otázka filozofie» je postavená ako «otázka ohľadom vzťahu vedomia k bytiu, myslenia k matérii, prírode, ktorú možno skúmať dvojako: po prvé, čo je prvotné — duch alebo príroda², matéria alebo vedomie — a po druhé, aký vzťah majú vedomosti o svete k samotnému svetu, alebo ináč, či zodpovedá vedomie bytiu, či dokáže verne odrážať svet» („Filozofický slovník“ pod redakciou

¹ T.j. metód utajovania pravdy a jej predkladania ako vyložený nezmysel.

² Ináč povedané, existuje Boh — Tvorca Prírody, Vesmíru? alebo neexistuje, a existujú len výmysly o Ňom?

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

akademika I.T.Frolova, Moskva, «Politizdat», r. 1981, str. 266).

Skutočne, bez akýchkoľvek intelektuálnych úskokov a logických dôkazov je väčšine ľudí na intuitívnej úrovni jasné nasledovné:

- nezávisle od odpovede na prvú časť otázky: či «prvotný je duch (t.j. Boh) a príroda (výtvor ducha) je druhotná»; alebo «prvotná je príroda a ľudské vedomie je druhotné» — tak nie je v silách človeka zmeniť objektívnu danosť. A odpoveď na otázku: ktorý z dvoch názorov zodpovedá objektívnej realite? — leží mimo oblasť dokazovania prostriedkami akejkoľvek logiky, o čom svedčí aj tisícročný nekončiaci spor logických filozofických škôl „vedeckého“ materializmu a okultizmu („vedeckého“ idealizmu).
- V druhej časti «základnej otázky» marxisticko-leninskej filozofie je tiež väčšine ľudí bez akýchkoľvek logických úskokov intuitívne jasné, že *vedomosti o Svete* môžu samotnému Svetu zodpovedať, ale aj mu zodpovedať nemusia. V tých prípadoch, keď ľudia konajú na základe vedomostí, ktoré Svetu zodpovedajú, je ich činnosť úspešná; a ak konajú na základe vedomostí alebo pseudovedomostí (iluzórnych predstáv), ktoré nezodpovedajú životným okolnostiam, tak ich činnosť dosahuje výsledky, ktoré sú horšie než sa očakávalo pred jej začiatkom, až po úplné stroskotanie činnosti, čo môžu sprevádzať aj veľké ľudské obete a prírodné kataklizmy.

A preto iba filozofia je schopná dávať odpovede na otázky v reálnom živote: či budú výsledky činnosti horšie, než sa žiadalo pred jej začiatkom? alebo nebudú horšie (*t.j. budú presne takými ako sa čaká, alebo dokonca lepšie*), než sa žiadalo pred jej začiatkom? — čo má naozaj reálny praktický význam v každodennom živote väčšiny.

Inými slovami, *základnou otázkou* praktickej užitočnej múdrosti je otázka predvídania následkov (našej činnosti) s detailnosťou dostatočnou pre riadenie ľudskej činnosti (vrátane riadenia okolností) jak osamote, tak aj kolektívne v reálne sa formujúcich životných okolnostiach³.

Analogické názory na základnú otázku života užitočnej filozofie — ako otázky predvídateľnosti následkov ľudskej činnosti — boli vyslovené aj počas života zakladateľov marxizmu. Takto napríklad anglický etnograf 19. storočia E.B.Tylor (súčasník K.Marxa a F.Engelsa (1820 — 1895)) sa vyjadril o *«filozofii histórie v obširnom zmysle, ako o vysvetlení minulých a predpovedaní budúcich javov vo svete ľudského života na základe všeobecných zákonov»*⁴. Existuje aj oveľa skoršie, zmyslom analogické vyjadrenie Napoleona Bonaparte: *«Predvídať znamená riadiť»*.

A toto je aj jediné skutočne rozumné zadanie *základnej otázky filozofie*, ktoré možno badať v priebehu celej histórie dnešnej civilizácie, minimálne vo forme nehynúceho praktického záujmu o možnosť predvídať budúcnosť na osobnej úrovni až po úroveň celého ľudstva, s cieľom zvolenia najlepšieho možného správania v súčasnosti a dohľadnej perspektíve. A adekvátne tomu:

Metodológia poznania Objektívnej reality, ktorá umožňuje prerobiť množstvo roztrieštených čiastkových faktov do jednoty názorov (*potvrdzovanej Životom*) o priebehu *a perspektívach* ľubovoľného procesu vo Vesmíre, vrátane rozvoja ľudskej spoločnosti — je jediná skutočne užitočná filozofia, vzhľadom na unikátnosť Objektívnej reality a mnohorozmernosť⁵ jednej a tej istej Pravdy, spoločnej pre všetkých obyvateľov Vesmíru.

No filozofia dialektického materializmu marxizmu-leninizmu nepatrí do kategórie takýchto filozofií, prakticky prospešných pre tvorenie životnej harmónie.

³ A takéto zadanie základnej otázky praktickej užitočnej filozofie nachádza svoj prejav v široko známom aforizme: *«Ak by som poznal talón, už by som žil v Soči»*. A hoci je v ňom prekrútená vypočítavo-parazitickými sklonmi milovníkov tohto aforizmu a zbavená vedeckej formy, má však oveľa bližšie k praktickým potrebám väčšiny ľudí a je čestnejšia vo všetkých ohľadoch, než zadanie «základnej otázky» marxistickej filozofie, prikrývajúcej snahu o parazitizmus oveľa väčšieho rozsahu, než je pustošenie peňaženiek dovolenkárov na pláži v Soči.

⁴ Vid' jeho knihu „Primitívna kultúra“ (Moskva, r. 1899 — Reedícia ruského vydania z r. 1897 s vyňatím jednej kapitoly, zasvätenej matematickým názorom v primitívnych spoločenstvách).

⁵ Niekedy, keď sa dva čiastkové obrazy pravdy odlišujú, dôvodom môže byť, že u každého ide len o čiastkovú projekciu toho istého objektu na menejrozmerné „plátno“. Rôzne druhy stratovej komprimácie informácie. Napr. ako je to zjednodušené na tomto obrázku: <http://s017.radikal.ru/i441/1601/d3/4650c93e8cbd.jpg> - pozn. prekl.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

DRUHÁ okolnosť. Ona nesporne potvrdzuje tú prvú. Politická ekonómia marxizmu je metrologicky nekonzistentná, t.j. nevedecká: operuje takými abstrakciami, ako je «nevyhnutný produkt» a «nadprodukt», «nevyhnutný pracovný čas» a «nadčas». Problém tých, ktorí jej dôverujú nespočíva v tom, že sú to akoby ťažko pochopiteľné abstrakcie. Problém marxistov dôverujúcich marxistickej politekonómii spočíva v tom, že jej *vymyslené abstrakcie* nemožno jednoznačne spojiť so životom, s riešením praktických úloh⁶ makro- a mikroekonomického riadenia a regulácie: ak zjídeme na sklad hotovej produkcie ľubovoľnej výroby alebo pristúpime k dopravníku, tak nemožno vymedziť, kde sa končí «nevyhnutný» produkt a začína sa «nadprodukt»; ani jedny hodiny neukážu, kedy sa skončil «nevyhnutný» pracovný čas a začína sa «nadčas».

To znamená, že reálna účtovná evidencia a kontrola vedenia hospodárstva nemôžu byť spojené s marxistickou politickou ekonómiou ani na mikro-, ani na makro- úrovniach hospodárstva spoločnosti.

V dôsledku toho je marxistická politická ekonómia (*a náležite aj samotný marxizmus*) prakticky k ničomu, a v podstate škodlivá vo veci vybudovania skutočného socializmu a komunizmu (*«socializmus, to je evidencia a kontrola» — jedna z aforistických definícií vyslovených V.I.Leninom*), pretože plodí a kultivuje u ľudí nezmyselné predstavy o riadení národného hospodárstva.

Tieto dve neoddeliteľné osobitosti marxizmu priviedli k tomu, že na jeho osnove sa stal nerealizovateľným prechod spoločnosti k takému zriadeniu, v ktorom nemá miesto parazitizmus menšiny na práci a živote väčšiny, a parazitizmus ich všetkých spolu na biosfére Zeme. Tento ideál ešte v časoch pred Marxom dostal názov «komunizmus», «Kráľovstvo Boha na Zemi».

V marxizme je «komunizmus» iba vábivou návnadou, určenou k tomu, aby bolo možné v spoločnosti vytvoriť davy spomedzi zástancov vysokých ideálov, ktoré by komandovali «marxisti»-ezoteristi⁷. Medzi takýchto «ezoteristov» patrili ak nie aj samotný K.Marx a F.Engels, tak ich kurátori a majitelia, ktorí reálne jednali na základe inej filozofie a inej politickej ekonómii, oveľa spôsobilejšej než filozofia a politická ekonómia verejného marxizmu pre všetkých, no formalizovaná inak⁸.

* *
*

Hoci tieto hodnotenia boli vyjadrené v prácach VP ZSSR už skôr, je ich však nutné uviesť aj v aktuálnej knihe, pretože pramenia ani nie tak z nami postavenej základnej otázky filozofie (*t.j. mnohovariantnej predvídateľnosti následkov činnosti, s cieľom riadenej realizácie najlepšieho*

⁶ Aj teória miery a integrálu (matematikov H.L.Lebesgue a T.J.Stieltjes) nie sú ľahko pochopiteľné abstrakcie, napriek tomu sú funkčné a použiteľné pri riešení mnohých praktických úloh, pretože nejde o neopodstatnené výmysly.

⁷ «Ezoterizmus», «ezoterický» a slová s rovnakým koreňom pochádzajú z gréčtiny a majú význam «vnútorný/interný». V súčasnom sociologickom lexikóne «ezoterický» označuje «tajný», «skrytý», «určený výlučne pre zasvätených» (*ohľadom náboženských obradov, mystických učení, politických doktrín a pod.*).

Opakom «ezoterizmu» je «exoterizmus». Slovo «exoterizmus», «exoterický» a iné slová s rovnakým koreňom pochádzajú z gréčtiny a majú význam «vonkajší». V súčasnom sociologickom lexikóne sa slovo «exoterický» používa oveľa zriedkavejšie a označuje «neobsahujúci tajnosti», «určený pre nezasvätených» (*ohľadom náboženských obradov, mystických učení, politických doktrín a pod.*), pre všetok dav. Objasnenie termínov je dané na základe príslušných článkov vo „Výkladovom slovníku cudzích slov“ pod redakciou L.P.Krysina (Moskva, «Ruský jazyk», r. 1998, str. 811, 814).

Inými slovami, dvojica «ezoterizmus — exoterizmus» predpokladá, že musí existovať učenie (doktrína), určené za účelom širokej propagandy v spoločnosti (to je exoterizmus), a učenie (doktrína) pre «najlepších», «vyvolených» (to je ezoterizmus), utajované pred spoločnosťou pod rôznymi zámienkami. A obe tieto učenia (doktríny) musia byť navzájom zladené tak, aby táto dvojica ako celok zabezpečovala samoriadenie spoločnosti v duchu jednej a tej istej koncepcie, ktorej podstatu však nepoznajú ani «exoteristi», ani «ezoteristi», ale majitelia oboch učení aj ich nositeľov (a tiež tí, ktorí sú svojim videním a chápaním sveta vyššie od «exoterizmu», «ezoterizmu» a ich majiteľov).

⁸ Viac na túto tému v prácach VP ZSSR „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“ (SPb, r. 1999), „Príd' na pomoc mojej nevere... (O podstate scientológie a dianetiky)“ (SPb, r. 1998).

Menované a aj ďalšie práce VP ZSSR, spomínané v ďalšom texte a poznámkach, sú predstavené na internete na stránke <http://www.vodaspb.ru>, a sú tiež šírené na CD v zostave Informačnej bázy ohľadom sociológie VP ZSSR. (V SK/CZ verziách ich možno nájsť na stránke <http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/knihy/>).

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

zvoleného variantu, spomedzi všetkých odhalených a možných variantov budúcnosti), ako samotné toto zadanie základnej otázky filozofie pramení z celkovo iného vnímania Života, z iných subjektívno-obrazných predstáv o tom, čo je nazvané «dialektikou Prírody»; z iného chápania «subjektívnej dialektiky», než všetko to, čo je vložené do základov dialektického materializmu marxizmu.

Pritom do analýzy *dialektickosti Života ako takého* a analýzy prekrútení subjektívno-obrazných predstáv o nej, ako aj chápania dialektiky na základe marxizmu — sme sa v minulosti osobito nepúšťali, priznávajúc tak marxistickému dialektickému materializmu úlohu prvej (v dejinách dnešnej globálnej civilizácie) všetkým dostupnej metodologickej filozofie⁹, obsahujúcej v sebe v zmiešanej forme s rôznymi hlúposťami aj *verziu dialektiky — hoci chybnú a prekrútenú, no predsa len verziu plne funkčnej metódy poznávania objektívnej pravdy a analýzy Života; verziu, ktorá samotná môže byť prehodnotená a ktorú ľudia môžu rozvíjať v potrebnej miere.*

Práve v dôsledku tejto opory o metódu poznávania pravdy a analýzy Života dokázal marxizmus vytesniť z kultúry vzdelaných vrstiev (*do oblasti prevažne seminárskeho a akademického vzdelávania nových pokolení cirkevných hierarchov*) citátovo-dogmatické cirkevné filozofie, vyháňajúce sa živému mentorstvu Ducha Svätého ohľadom každej pravdy.

Jednako však, zámerne absurdné zadanie hlavnej otázky filozofie v marxizme, neužitočné pre praktickú činnosť, sa stalo prostriedkom, ktorý viac než storočie odvracal väčšinu tých, ktorí sa stretli s marxizmom, od osvojenia si metodológie poznania, bez čoho nemožno zdokonaľovať ani celkovú kultúru zmysluplného života, ani kultúru a metodológiu poznávania pravdy ľuďmi ako základu pre zmysluplný život.

Okrem toho formulácie zákonov dialektiky sú v ňom vytvorené tak, že všetci, ktorí pristupujú k analýze Života cez marxizmus, neanalyzujú pritom aj samotný marxizmus ako jednu zo zložiek Života (*a takí tvorili väčšinu spomedzi tých, ktorí získali vzdelanie v ZSSR*), si formujú vo svojej psychike algoritmiku¹⁰ autodeštrukcie každej ich činnosti, čo predurčuje k neúspechu *všetky (bez výnimky)* pokusy spoločnosti tvoriť na základe marxizmu takzvanú «svetlú budúcnosť». V tomto sa prejavila imitačno-provokačná podstata marxizmu.

Zároveň, imitačno-provokačný charakter marxizmu odkrýva možnosť považovať nad tým, ako by sa sformovala história filozofie ak by marxizmus nebol vznikol: inými slovami, či neprekážal tomu, aby sa dostatočne prepracovaná metodologická filozofia stala vlastníctvom spoločnosti skôr, než sa to reálne deje dnes; alebo naopak, či príchod marxizmu urýchlil proces zverejnenia metodologickej filozofie (*t.j. že sa stala dostupnou pre všetkých*), vyvíjajúcej sa «od opaku», t.j. odhaľujúcej a prekonávajúcej škodlivosť a zvrátenosť marxizmu celkovo a hlavne jeho filozofie.

Ak uznáme, že Všedržiteľ sa nikdy nemýli, v dôsledku čoho **dejiny vždy a všade prebiehajú najlepším možným — vzhľadom na reálnu mravnosť a etiku¹¹ ľudí tvoriacich spoločnosť — spôsobom**, tak nám zostáva len urobiť záver: marxizmus, *pri tej mravnosti a etike, ktorá bola vlastná*

⁹ Všetky filozofické systémy a filozofické kultúry možno zaradiť do jeden z dvoch skupín (ktoré však nemajú nič spoločné s rozdelením na «idealizmus» a «materializmus», kultivovaný „dialektikmi“):

- Citátovo-dogmatické (v terminológii marxizmu — metafyzické, nedialektické), fungujúce podľa princípu: «vznikol problém? — hľadaj citáty vhodné pre tento prípad u zakladateľov a legitímnych klasikov-pokračovateľov». Takéto sú všetky cirkevné filozofie. A najrozvitejšia a najefektívnejšia vo vzťahu ku konkrétnym cieľom, spomedzi všetkých citátovo-dogmatických filozofií obopínajúcich určitú spoločenskú skupinu vcelku, je starozákonný talmudický systém judaizmu, pod mocou ktorého vedie svoju existenciu rabinát a jeho ovečky. Rovnakou citátovo-dogmatickou filozofiou sa stal aj marxizmus ako taký, ku koncu svojej existencie v ZSSR.
- Metodologické, fungujúce na inom princípe: «vznikol problém? — osvojuj si a zdokonaľuj metódy, ktoré umožnia tebe samému dať si odpoveď na túto aj iné otázky, v miere vzniku potreby odpovedí počas Života»

¹⁰ Algoritmus — skomolené Al-Chorezmí — meno perzského matematika zo stredoveku. Jeho menom sa nazýva kontinuálna postupnosť čínov, ktorých vyplnenie umožní dosiahnuť určitý cieľ. Algoritmom sa nazýva aj opis takejto postupnosti čínov. Samotný algoritmus predstavuje:

- súbor informácií, ktoré opisujú charakter premeny vstupného toku informácie v každom bloku algoritmu, a
- súbor mier (kritérií), ktoré riadia prenos tokov informácie (spracovanej v algoritme) od každého bloku k ďalším.

Pod algoritmikou sa rozumie celý súhrn jednotlivých funkčne špecializovaných algoritmov. Spomedzi pojmov patriacich do subkultúry na základe humanitného vzdelania, je termínom «algoritmus», «algoritmika» významovo najbližší termín «scenár», pričom scenár — mnohovariantný.

¹¹ Etika je vonkajším odrazom vnútornej mravnosti človeka. – pozn. prekl.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

všetkým ľuďom (bez výnimky) v epoche jeho vzniku, urýchlil proces nadobudnutia ľudstvom všeobecne dostupnej metodologickej filozofie metódou «od opaku»¹²: t.j. pod tlakom okolností, a nie cestou slobodnej tvorivosti, vyjadrujúcej Lúbosť k Životu, k ľuďom, prameniacu z hĺbín duše samotných ľudí. A tak majiteľom marxizmu, ktorí rozbehli tento imitačno-provokačný projekt s cieľom, aby pridali novú *svetskú* formu Biblickej doktríny ztročenia všetkých, zostáva len si spomenúť vo vzťahu k sebe na slová Mefistofela z „Fausta“ od J.W.Goethe, ktoré sa stali epigrafom k románu M.A.Bulgakova „Majster a Margaréta“.

«Som časťou tej sily, ktorá chce ustavične zlo, no vždy dobro vykoná»... — *pretože sa jej nepodriaďujú kľúčové okolnosti Života.*

A teraz môžeme prejsť k samotnej otázke dialektiky a preskúmať jej deformácie vo filozofii dialektického materializmu marxizmu-leninizmu.

* * *

Vyššie spomenutý „Filozofický slovník“ pod redakciou akademika I.T.Frolova pojem «dialektika» charakterizuje takto:

«DIALEKTIKA (gréč. dialegomal — vediem diskusiu, uvažujem) — veda o najvšeobecnejších zákonoch rozvoja prírody, spoločnosti a myslenia. Vedeckému chápaniu dialektiky predchádzala dlhá história a samotný pojem dialektika vznikol v priebehu spracovania a dokonca prekonania prvotného zmyslu termínu. (...) Spočiatku sa týmto termínom (dialektike techne — umenie dialektiky) označovali: 1) schopnosť viesť spor prostredníctvom otázok a odpovedí; 2) umenie klasifikácie pojmov, rozdelenia vecí na rody a druhy. (...) Vrcholom v rozvoji domarxistickej dialektiky bola idealistická dialektika Hegela. Hegel «ako prvý predstavil celý prírodný, historický a duchovný svet ako proces (t.j. ako neustály pohyb, zmenu, premenu a vývoj) a pokúsil sa odhaliť vnútornú spojitosť tohto pohybu a rozvoja» (Marx K., Engels F., zväzok 20, str. 23)¹³. Na rozdiel od abstraktných definícií rozumu, Hegelová dialektika je analogicky prechodom jednej definície do druhej, v ktorom možno badať, že tieto definície sú jednostranné a ohraničené, t.j. obsahujú negovanie samých seba. Preto dialektika je podľa Hegela «hybnou dušou každého vedeckého rozvíjania myšlienky a sama osebe predstavuje jedinečný princíp, ktorý vnáša do obsahu vedy *imanentné spojenie*¹⁴ a *nevyhnutnosť*¹⁵...». (...)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 93, 94).

¹² Alebo aj «od núdze až k cnosti». Jedna vec je oduševnená tvorba, kde sa tiež môžu vyskytnúť chyby a ich riešenie tiež môže predstavovať metódu pokus omyl. To je aktívny prístup. Druhá vec je pasívny prístup, kde človek prehodnotí svoje doterajšie myslenie, správanie, stereotypy až pod neprijemným tlakom okolností. Avšak bez adekvátnych mravno-etických kritérií nemôže byť ani prvý ani druhý spôsob bez chýb. – pozn. prekl.

¹³ Odkaz na druhé vydanie diel K.Marxa a F.Engelsa.

¹⁴ «IMANENTNÝ — týkajúci sa vnútornej vlastnosti (zákonitosti) toho-ktorého predmetu, javu alebo procesu...» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 126). (*„*imanentné spojenie*“ – možno chápať, ako *spojenie so samotnou podstatou veci*...*)

¹⁵ «NEVYHNUTNOSŤ A NÁHODA — filozofické kategórie vyjadrujúce postoj k základu (podstate) procesu a jeho jednotlivých foriem (prejavov). Rôzne javy — súč realizáciou a rozvojom podstaty — sú nevyhnutné, no svojou jedinečnosťou, neopakovateľnosťou sa prejavujú ako náhodné. Inými slovami, nevyhnutnosť je to, čo sa nutne musí udiať v daných podmienkach, avšak náhoda nemá svoj základ v podstate javu, ale v pôsobení na iných javov — je to to, čo môže byť i nemusí, môže sa udiať tak, alebo onak. (...)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 243).

«PODSTATA — zmysel danej veci [tu sa „dialektici“-materialisti periekli — sami si to nevšimnúc — v tom, že zmysel Života je objektívny: naša poznámka v citáte], to čím sama osebe je — na rozdiel od všetkých ostatných vecí a ich premenlivých stavov pod vplyvom rôznych okolností. Pojem «podstata» je veľmi dôležitý pre každý filozofický systém, pre rozlíšenie týchto systémov z pohľadu riešenia otázok o tom, aký vzťah má podstata k bytiu a ako sa podstata vecí vzťahuje k vedomiu, mysleniu. (...)»

PODSTATA A JAV — filozofické kategórie, odrážajúce všeobecné nevyhnutné aspekty všetkých objektov a procesov na svete. Podstata — to je súbor hĺbkových prepojení, vzťahov a vnútorných zákonov, definujúcich základné črty a rozvoj materiálneho systému. Jav — to sú konkrétne udalosti, vlastnosti alebo procesy vyjadrujúce vonkajšie aspekty reality, a predstavujúce formu prejavu a odhalenia nejakej podstaty. Kategórie ako podstata a jav sú vždy nerozlučne medzi sebou spojené. (...)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 361, 362).

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

V ďalšom slovníku čítame:

«DIALEKTIKA [z gréc. *dialektike (techne)* — umenie viesť diskusiu, polemiku] je filozofické učenie o vzniku a rozvoji bytia, poznania, a na tomto učení založená metóda myslenia. V dejinách filozofie boli vynášané rôzne interpretácie dialektiky, ako: učenie o večnom formovaní a nestálosti bytia (Hérakleitos); umenie dialógu, dosiahnutie pravdy cestou konfrontácie názorov (Sokrates); metóda členenia a spájania pojmov s cieľom dosiahnutia nadzmyslovej (ideálnej) podstaty vecí (Platón); učenie o zhode (jednote) protikladov (Mikuláš Kuzánsky, G.Bruno); spôsob zbúrania ilúzií ľudského umu, ktorý vo svojej snahe o celistvé a absolútne poznanie sa nevyhnutne zamotáva do protirečenia (I.Kant); všeobecná metóda dosiahnutia antagonizmov (vnútorných impulzov) rozvoja bytia, ducha a histórie (G.W.F.Hegel); učenie a metóda, tvoriaca základ poznania skutočnosti a jej revolučnej premeny (K.Marx, F.Engels, V.I.Lenin). Dialektická tradícia v ruskej filozofii 19. — 20. storočia našla svoje uplatnenie v učení V.S.Solovjova, P.A.Florenského, S.N.Bulgakova, N.A.Berdjajeva a L.Šestova. V západnej filozofii 20. st. sa dialektika rozvíjala prevažne v duchu neohegelizmu, existencializmu a rôznych prúdov náboženskej filozofie» („Veľký encyklopedický slovník“, počítačová verzia na kompaktnom disku, r. 1999 — 2000).

Prirodzene, že z pohľadu «mraksistov» dosiahla dialektika a učenie o nej svoj rozkvet až v dialektickom materializme:

«DIALEKTICKÝ MATERIALIZMUS, filozofia marxizmu-leninizmu; veda o najvšeobecnejších zákonoch rozvoja prírody, spoločnosti a myslenia; vedecký filozofický pohľad na svet a všeobecná metodológia poznávania objektívneho sveta a revolučného deja. (...) Dialektický materializmus predstavuje organickú jednotu materializmu a dialektiky. Vychádza z toho, že matéria predstavuje jediný základ sveta, a vedomie (vlastnosť matérie) rozpoznáva všeobecné vzájomné súvislosti medzi predmetmi a javmi, pohybom a rozvojom sveta ako výsledok jeho vnútorných antagonizmov. Centrálnou kategóriou dialektického materializmu je *matéria*. Spôsob jej existencie je *pohyb*. Základné formy existencie sú *priestor a čas*. Podstatu dialektického chápania pohybu a rozvoja objektívneho sveta a poznávania vyjadrujú zákony dialektického materializmu, medzi ktorými sú najhlavnejšie: jednotu a boj protikladov, prechod kvantitatívnych zmien na kvalitatívne, zákon negovania negácie» („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986, str. 388).

«KVALITA A KVANTITA¹⁶ — filozofické kategórie.

Kvalita — je vnútorná určenosť vecí a javov. Charakterizuje vec alebo jav ako taký. Je to súbor vlastností, stránok a rysov, vnútornej štruktúry a momentov, ktoré spôsobujú, že vec nazývame tak a nie inak. Je to jej podstatná odlišnosť od iných vecí alebo javov. Môžeme ju vymedziť iba vo vzťahu k iným kvalitám. Pritom sa riadime podľa ich podstatných stránok, ktoré vystupujú ako jej vlastnosti. Kvalita vyjadruje samostatnosť, ohraničenosť, určitosť a relatívnu stálosť. Úzko súvisí s podstatou vecí a javov, spoznáваме ju iba rozumom. V nekonečnej štruktúrovanosti sveta nemajú veci a javy iba jedinú kvalitu, sú vždy súčasne viac kvalitami.

Kvantita — je určenie hromadných a časopriestorových aspektov, ich intenzity, stupňa, frekvencie, kapacity, rýchlosti a pod. Nie je to len ich počet. Veci a javy rovnakej kvality sa odlišujú kvantitou. Tá charakterizuje stupeň ich vývoja. Kvantita je pozorovateľná navonok, je merateľná, vystupuje ako jav, je poznateľná zmyslami. Zmeny kvantity sú relatívne pomalé, nepretržité, nedochádza pri nich k zmene podstaty a kvality. Pretože sa jednotlivé kvantitatívne stránky nevyvíjajú rovnomerne, dochádza postupne k narastajúcemu rozporu medzi nimi. Sú dôležitým prvkom vývoja, ale nemožno ich preceňovať. Samy o sebe vývoj

¹⁶ Nakoľko sa v knihe tieto termíny vyskytujú často a ich chápanie vo filozofickej terminológii marxizmu je iné, než chápanie pojmov kvality a kvantity v bežnej reči, tak v rámci prekladu sem vkladáme túto vysvetlivku. Veľmi stručne možno zhrnúť, že **kvalita** je vo filozofii tým, čo robí vec alebo proces tým čím je vo svojej podstate, je to súbor vlastností a procesov vďaka čomu môžeme objekt nazvať špecifickým pojmom: napr. Jablko, strom, kvet, človek. Napriek tomu, že každá vec obsahuje aj doplnkové vlastnosti ktoré ju robia jedinečnou, ale neberú jej dôvod byť tým čím sú: napr. psy sú dlhosrsté, aj krátkosrsté, majú rôzne vlastnosti — každý z nich je však pes; nie každý kvet vonia, má rôzny tvar a farbu — ale každý z nich je aj tak kvet. **Kvantita** je ten súbor vlastností kvalitatívne rovnakých objektov (napr. jablko), ktoré možno nejakým spôsobom merať (počet, váha, farebný odtieň, intenzita vône, atď.) — dopl. prekl.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

nevysvetľujú.» (zdroj: <http://marxismus.cz/diamat/zakony.htm>)

«JEDNOTA A BOJ PROTIKLADOV, jeden zo základných zákonov dialektiky, odhaľujúci zdroj spontánneho pohybu, rozvoja objektívneho sveta a poznania. Základ každého vývoja tvorí antagonizmus — boj (súčinnosť) protichodných, vzájomne sa vylučujúcich strán a tendencií, nachádzajúcich sa súčasne vo vnútornej jednote a prelínaní. Jednota protikladov je relatívna, ich boj je absolútny; jednota fixuje počiatočné štádium rozvoja antagonizmu (bezprostredná jednota protikladov, ich izolácia), boj otvára najvyššiu etapu jeho rozvoja — hraničnú vyostrenosť protikladov, vyriešenie antagonizmu — vedúce ku kvalitatívnej premene objektu a vzniku nového antagonizmu» („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986, str. 427).

«PRECHOD KVANTITATÍVNYCH ZMIEN NA KVALITATÍVNE, jeden zo základných zákonov dialektiky, podľa ktorého zmena kvality objektu prebehne vtedy, keď nahromadenie kvantitatívnych zmien dosiahne určitú hranicu. Zákon má objektívny a všeobecný charakter; odhaľuje najvšeobecnejší mechanizmus rozvoja. Po dosiahnutí určitej prahovej hodnoty (tzv. hraničnej *miery*¹⁷), vedú kvantitatívne zmeny k prestavbe štruktúry objektu, vo výsledku čoho sa vytvára kvalitatívne nový systém so svojimi vlastnými zákonitostami rozvoja a štruktúrou. Kvantitatívne aj kvalitatívne zmeny sa navzájom podmieňujú; zákon určuje aj spätnú závislosť: kvalitatívne zmeny vedú ku kvantitatívnym zmenám. Proces prechodu je súčasne nespojitý aj spojitý: nespojitosť figuruje vo forme kvalitatívneho skoku, spojitosť zase vo forme kvantitatívnej zmeny» („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986, str. 988).

«NEGÁCIA NEGÁCIE, jeden zo základných zákonov dialektiky, ktorý charakterizuje smer, formu a výsledok procesu vývoja; jednotu v postupnosti a nadväznosti vývoja; vznik „nového“ a relatívnosť opakovateľnosti niektorých okamihov „starého“. Podľa zákona negovania negácie sa rozvoj uskutočňuje v cykloch, pričom každý cyklus má tri štádiá: východiskový stav objektu; jeho premena na svoj protiklad (negácia); premena tohto protikladu na jeho protiklad (negácia negácie). Forma procesu vývoja má podobu špirály: každý cyklus predstavuje jeden závit vo vývoji, a samotná špirála je reťazcom cyklov. Účinok zákona sa naplno prejavuje len v celostnom, relatívne završenom procese rozvoja; v každom jednotlivom štádiu zákon zvyčajne figuruje ako tendencia (pozri tiež *Negácia a Zrušenie*¹⁸)» („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986, str. 951).

«(...) Dialektický materializmus — rozhodný a nezmieriteľný nepriateľ rôznych predstáv o nadprirodzených entitách, nech by ich náboženstvo a idealistická filozofia obliekali do akýchkoľvek šiat. Príroda sa vyvíja, dosahuje pritom svoje najvyššie formy, vrátane života a mysliacej matérie, nie však vďaka nadpozemskej sile, ale kvôli príčinám uloženým¹⁹ v nej samej, v jej zákonoch. (...) **Dialektický materializmus — to je filozofický základ programu, stratégie a taktiky, všetkej činnosti komunistickej strany**» (Zvýraznené nami hrubým písmom v citáte, pretože to vysvetľuje mnohé z dejín krachu ruskej štátnosti v r. 1917, a štátneho krachu ZSSR v r. 1991; „Filozofický slovník“, str. 97, 98).

Hoci uvedené citáty zo slovníkov z 1980-tych rokov sú druhotné vo vzťahu k textom klasikov dialektického materializmu, no analogické formulácie s obšírnymi vysvetlivkami k nim a tiež s kritikou názorov *filozofov ne-dialektikov a filozofov ne-materialistov* (v marxistickom zmysle slov) sa

¹⁷ «Miera — filozofická kategória vyjadrujúca dialektickú jednotu kvality a kvantity objektu: uvádza hranicu, za ktorou zmena kvantity spôsobuje zmenu kvality objektu a naopak» („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986, str. 791).

¹⁸ «Zrušenie (nem. *Aufheben*) — filozofická kategória zavedená G.Hegelom, ktorá označuje zničenie formy objektu, zmenu jeho obsahu a zachovanie životaschopných prvkov pri prechode na vyšší vývojový stupeň» („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986, str. 1231).
(* spresnenie — „aufheben“ nemá úplne jednoznačný preklad, znamená totiž aj „zdvihnúť“ aj „zrušiť“. Podľa uvedeného opisu znamená oboje, t.j. zrušenie starej formy „smrť“ a pozdvihnutie na novú úroveň „zrod novej formy“. Marx uprednostnil do ruštiny i angličtiny preklad slova „aufheben“ ako zrušenie, správnejšie by ale mal termín zniet’ „vývojová transformácia“ *).

¹⁹ Gramatika jazyka si žiada spresnenie: Kým? — Ak už tak uviazli vedomím v ateizme, mohli to napísať presnejšie, napríklad: «...príčinám jej vnútorne vlastným».

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

nachádzajú aj v prácach klasikov marxizmu: „*Anti-Duhring*“, „*Dialektika prírody*“ F.Engelsa, „*Materializmus a empiriokriticizmus*“, „*K otázke dialektiky*“ V.I.Lenina.

Tu je treba obrátiť pozornosť na to, že interpretácia filozofie dialektického materializmu samotným K.Marxom je útržkovito roztrúsená v celom súbore jeho prác, ktoré boli publikované v priebehu asi štyridsať rokov, v ktorých sú vyjadrené jeho názory na riešenie, a tiež na spôsoby utajenia akýchkoľvek problémov Života spoločnosti a ľudí v nej. A zatiaľ čo tu menované knihy F.Engelsa a V.I.Lenina možno brať ako súborné učebnice-encyklopédie *samotnej* filozofie dialektického materializmu, tak knihu samotného K.Marxa možno zaradiť do tejto skupiny len ťažko.

No ako vidno aj z uvedených citátov, otázka dialektickosti Života bola počas celej známej histórie v zornom poli európskej vedeckej filozofie. Jednotlivé jej aspekty sa stávali predmetom skúmania filozofov, a niektorí filozofi dávali viac či menej zrozumiteľné formulácie zákonov dialektiky, a oddávna v podstate používali dialektické procedúry pri hľadaní vedeckej pravdy. A to hlavné:

Keď sa spočiatku termínom «dialektika» (dialektike techne — umenie dialektiky) označovali: 1) *schopnosť viesť spor prostredníctvom otázok a odpovedí*; 2) *umenie klasifikácie pojmov, rozdelenia vecí na rody a druhy*, tak „starovekí“ **boli bližšie k plnosti dialektickosti myslenia, než marxisti** (bude to preukázané v nasledujúcich kapitolách aktuálnej knihy).

Okrem toho tu treba obrátiť pozornosť na tú okolnosť, že európske národy, v ktorých kultúrnom prostredí sa zrodil dialektický materializmus, používajú počas celej svojej písomnej histórie fonetické písomníctvo.

Fonetické písomníctvo zachytáva znenie ľudskej reči, a nie prúd obrazného myslenia človeka, prejavujúceho sa alebo skrývajúceho²⁰ v tejto reči. No v kultúre celého ľudstva existujú aj iné druhy písomníctva, priamo zachytávajúce prúd obrazných predstáv, na základe ktorých prebieha obrazné myslenie človeka, ktoré sa v ústnej alebo písomnej reči iba odráža.

Preto, ak je dialektickosť Života objektívnou danosťou, tak je nevyhnutné, aby sa v kultúre národov s rozvitou obrazovo-symbolickou písomnosťou objavil symbol-hieroglyf — poukazujúci na dialektickosť Života a určitým spôsobom vyjadrujúci túto ideu. A taký symbol skutočne existuje: Je to takmer každému známy symbol «Jing-Jang»:

Je v ňom stvárnené všetko, čo našlo svoje vyjadrenie vo formuláciách troch *zákonov dialektiky* dialektického materializmu, a tiež to, čo presahuje hranice týchto formulácií a vôbec sa v nich neprejavilo — kvôli čomu sa aj formulácie zákonov dialektiky v marxisticko-leninskej filozofii javia ako chybné, so všetkými z tohto faktu vyplývajúcimi následkami pre praktickú činnosť na jej osnove.

Teraz si skúste predstaviť, že nepoznáte takýto súzvuok ako «jing-jang» a jeho dve zložky («jing» a «jang»), a prečítajte si nasledujúci text, v ktorom sa používa symbol ☯, s ktorým je tento súzvuok spojený.

V ☯ existujú protiklady vo vzájomne sa prelínajúcej jednote, tvoriacej kruhovú štruktúru ☯. Ak si predstavíme, že «červíček» «Jing» žije tým, že «obhrýza» chvostík «červíčka» «Jang», a ten zasa žije tým, že obhrýza chvostík «červíčka» «Jing», pričom sa obaja posúvajú na miesto, ktoré sa uvoľní v kruhovej štruktúre ☯ v dôsledku «obhrýzania susedovho chvosta» každým z nich, tak obraz ☯ sa stane pohyblivým, a v jeho [plastike](#) sa prejavia všetky tri zákony marxistickej dialektiky. V druhom variante, ak zviňame dvojžilové lano z prameňov (tenších lán) odlišnej farby, bude sa jednať o špirálový proces, pričom v priereze bude toto lano predstavovať obraz «Jing-Jang», najmä, ak doprostred každej žily vložíme jadro (stredový prameň) vo farbe jeho párovej žily.

Pritom treba spomenúť, že ☯ je symbolom celovesmírnych mikro- a makro- princípov bytia, ktoré existujú a prejavujú sa vo všetkom, t.j. vo všetkých jednotlivostiach bytia. A je nepredstaviteľné, že by aspoň niektorí predstavitelia z celkového počtu mnohých generácií ľudí, ktorí sa narodili a vyrástli v kultúre, kde tento symbol existuje už storočia, sa vo svojich predstavách «nehrali» s ☯ rôzne «hry»,

²⁰ Podľa známeho aforizmu: jazyk (v zmysle reči) existuje preto, aby bolo možné skryť svoje myšlienky, ako aj absenciu myšlienok.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

vnímajúc tieto «hry» ako symbolické analógy reálnych javov, s ktorými dennodenne prichádzajú do styku jak v živote prírody, tak v živote spoločnosti.

A dialektický materializmus (minimálne v súčasnosti) naozaj priznáva v učení o ☯ vyjadrenie dialektiky v starovekej čínskej filozofii²¹. No dialektická obraznosť ☯ má oveľa väčšiu životnú hĺbku, než akékoľvek slovné formulky najvšeobecnejších zákonov bytia a komentárov k nim, pretože:

- ☯ patrí k zriedkavej skupine symbolov, hranične zovšeobecňujúcich všetko v systéme obrazných predstáv človeka o svete (*minimálne v prípade, ak si človek uvedomuje, že ☯ nesie nejaký zmysel, a nevníma ho ako dômyselnú, no nezmyselnú čmáraninu*);
- keďže je prepojený s jazykovými spôsobmi vyjadrenia obrazného myslenia, ☯ v skrytej forme obsahuje aj ohlásené, aj zamlčané informácie;
- a hranica medzi **ohlásenými a zamlčanými informáciami pri odhalení zmyslu obraznosti symbolu aplikovanom pri praktickom riešení životnej smoly**²² (t.j. neurčitosti, problému) **sa určuje** každý raz jak samotnou smolou, tak aj chápaním sveta toho, kto sa s týmto problémom-smolou stretáva.

Ak sa Vám podarilo predstaviť si, že nepoznáte slová «jing-jang», «jing» a «jang», tak sami ste mohli pocítiť, že analógy k vlastnostiam takýchto symbolov-obrazov — *v kultúrach, ktoré sa reprodukovujú a rozvíjajú z pokolenia na pokolenie na základe drvivej prevahy fonetického písomníctva, ktoré prakticky vykorenilo symboliku a obraznosť zo všetkých oblastí života spoločnosti* — prakticky nie sú, pretože:

Akékoľvek slovné formulky, vrátane formulácie zákonov dialektiky v marxizme, sami osebe predstavujú vyjadrenie chápania sveta autorov týchto formuliek.

Takže všetky slovné formulácie, keď sa s nimi človek stretá, potrebujú zakaždým rozumné prehodnotenie, pretože:

- nutne sa v nich prejavujú subjektívne defekty pohľadu na svet (*subjektívno-obrazných predstáv o Živote*) a defekty kultúry reči (*presnosti a vhodnosti používania slov*) autorov týchto slovných formulácií. *Vo výsledku sa tak otvára možnosť k tomu, že sa môžeme stať obeťou omylov, a tiež úmyselných lží autorov týchto formulácií. Práve na túto okolnosť poukazuje mnohým známy aforizmus «vyslovená myšlienka je lož».*
- Pri pokuse ľudí využiť cudzie hotové formulácie na vyriešenie svojich vlastných životných problémov nemusí hranica medzi «ohlásenou a zamlčanou informáciou» (*ktorú formulácie, ako konštrukcie určitého jazyka, objektívne a štatisticky obsahujú*) zodpovedať požiadavkám (*na minimálnu potrebnú úroveň chápania sveta, objektívne nutnú na vyriešenie problému*), v dôsledku čoho objektívne vzniká potreba iných slovných formulácií, ktorá v mnohých prípadoch dospeje až do nutnosti osvojenia si a zavedenia do kultúry danej spoločnosti nových jazykových prostriedkov²³.

Napríklad, jedno z takých zamlčaní, ktoré chápanie symbolu ☯ vynáša za hranice formulácií

²¹ «JING A JANG — základné pojmy starej čínskej filozofie. V “Knihe premien“ (I-ťing) slúžia jang a jing na vyjadrenie svetlého a tmavého, tvrdého a mäkkého, mužského a ženského princípu v prírode. V procese rozvoja čínskej filozofie jang a jing čoraz viac symbolizovali vzájomné pôsobenie hraničných protikladov: svetla a tmy, dňa a noci, slnka a mesiaca, neba a zeme, horúčavy a chladu, kladného a záporného atď. (...) Konceptia vzájomného pôsobenia protichodných síl Jang a Jing — ktoré sa považujú za základné vesmírne sily pohybu, prvopríčiny ustavičnej premenlivosti v prírode — tvorí základ väčšiny dialektických schém čínskych mysliteľov. Učenie o dualizme síl Jang a Jing, je bezpodmienečným prvkom dialektických teórií v čínskej filozofii. (...)» (citované zo spomenutého „Filozofického slovníka“, str. 134).

²² Pre lepšie pochopenie tohto menej frekventovaného slova (v RJ „nezadača“*) v aktuálnom kontexte treba si spomenúť na zvolanie «Aká smola!» (RJ: „Eka nezadača“) — t.j. neurčitosť, prekážajúca životu. Latinský analóg pre ruské slovo „nezadača“ je „problém“. Zadanie úlohy (RJ: „zadači“) — je prvou etapou pri odstraňovaní problému (RJ: „nezadači“), predstavuje vnesenie určitosti, t.j. odhalenia podstaty problému („nezadači“) a jeho vzájomných prepojení s objemnejšími procesmi; druhou etapou je riešenie úlohy („zadači“). Tým samým sa rieši problém („nezadača“), odstraňuje sa neurčitosť, prekážajúca životu. (*Etymológia tu poukazuje na slovné hračky RJ, ktoré odhaľujú logické väzby rôznych slov**)

²³ V najširšom zmysle termínu: «jazyk» ako prostriedok výmeny informácií v spoločnosti.

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

zákonov dialektiky v marxizme, pramení z interpretácie čierneho-bieleho zobrazenia ☯ — ako naukladania na seba rôznofarebných zobrazení, vo výsledku čoho biela farba v ☯ predstavuje syntézu siedmich základných farieb spektra (siedmich farieb dúhy). Avšak formulácia zákona dialektického materializmu o «jednote a boji protikladov» zodpovedá výlučne čierno-bielej verzii zobrazenia ☯, a nezapadá do nej sedem farieb dúhy, ktoré spolu tvoria bielu farbu – navzájom sa dopĺňujú²⁴, pretože všetky základné farby spektra nie sú vo vzájomnom protiklade, a každá z nich je len pomyselne, nie absolútne v protiklade k absolútnej čiernej²⁵.

Táto okolnosť vyplýva z defektnosti formulácie zákona «jednoty a boja protikladov» v dialektickom materializme s jeho «relatívnosťou» jednoty protikladov a «absolútnosťou» ich boja, pretože *protiklady vždy tvoria pár*. Ak atribút párovosti takzvaných «protikladov» v systéme nie je zistený, t.j. sú viac než dva, a systém nie je redukovaný na hierarchiu duálnych vzťahov v každej dvojici (čo je aj prípad interpretácie ☯ na základe siedmich základných farieb dúhy a absolútne čiernej farby), tak možno hovoriť iba o jednote a vzájomnom pôsobení «rozdielností»²⁶, objektívne sa navzájom odlišujúcich a, možno, subjektívne človekom rozoznatelných – priamo alebo pomocou nejakých prostriedkov. No jednota odhalených v systéme rozdielností pritom nemusí byť nutne relatívna, a ich súčinnosť nemusí byť nutne bojom, o to viac — absolútnym bojom, ak pod absolútnosťou boja chápeme boj na víťazstvo jedného z protikladov, ktorý vo výsledku boja naisto odstráni druhý protiklad.

Množina možných vzťahov medzi *objektívnymi* rozdielnosťami je rozsiahlejšia, než základná duálna sada marxizmu (jednota a boj), v dôsledku čoho ambície sluhov dialektického marxizmu vyriešiť všetky problémy spoločenského rozvoja na jeho základe sú nielenže neopodstatnené, ale vlečú za sebou aj lavínu nových a prehlbovanie starých problémov.

Okrem toho, boj sa môže skončiť aj nevratným zničením východiskového systému bez postúpenia na nový závit špirály vývoja, na ktorom sa prejavujú jeho nové kvality. Pritom v marxizme sa nič zrozumiteľné nehovorí o riadení ako o procese, o vzájomnom prelínaní riadiacich procesov, podporovaných rôznymi subjektmi. A účelovo riadené podnecovanie rozporov (antagonizmov) v systéme, starostlivo určenom pre úlohu protivníka, a jeho akoby „samodeštrukcia“, vo výsledku riadeného vyvolania ich boja, povzneseného do absolútna, až do «víťazného konca» — to všetko sa v marxizme pripisuje (podľa toho čo hlása – explicitne) «objektívnemu chodu vecí», «nevyhnutnosti», «úlohe osobnosti v dejinách», uskutočňujúcej túto smutne slávnú (akoby jedinou možnú) nevyhnutnosť, napriek tomu že jej uskutočneniu predchádzala potenciálne riadená mnohovariantnosť možností, z ktorých bolo možné si vybrať ten najvýhodnejší variant a riadiť prúd udalostí v súlade s ním.

Formulácia zákona o prechode kvantitatívnych zmien na kvalitatívne a kvalitatívnych na kvantitatívne — je tiež povrchná a hmlistá. V skutočnosti:

Existuje vzájomná podmienenosť kvality — kvantitou a usporiadaním. Takže zmeny v kvantite a usporiadaní spôsobujú kvalitatívne zmeny, rovnako ako zmeny v kvalite sa odrážajú v zmenách kvantity a usporiadania²⁷.

²⁴ Spomeňte si na pokus zo školského kurzu fyziky: na osku elektromotorčeka nasadíte disk, rozdelený rovnomerne na sedem sektorov, ktoré sú vyfarbené siedmimi farbami dúhy; disk sa začne otáčať, a pri dostatočne vysokej rýchlosti otáčania naše oko prestane rozlišovať hranice sektorov, a disk sa z rôznofarebného „mení“ na biely.

²⁵ Aby sme vyjasnili otázku ohľadom «absolútne čiernej» farby, pripomenieme definíciu (hypotetického*) absolútne čierneho telesa v súčasnej fyzike: absolútne čierne teleso úplne pohlcuje všetko naň dopadajúce žiarenie, neodráža ani najmenšiu jeho časť.

Ak teleso v nejakej časti spektra odráža hoc len malú časť naň dopadajúceho žiarenia, tak získava farbu, ktorá zodpovedá tejto časti spektra.

²⁶ Tu bol pôvodne použitý termín „rznokačestvennostej“, t.j. rôznokvalitatívnosti = vecí a procesov rôznych kvalít, pričom pojem kvalita je tu chápaný čisto vo filozofickom zmysle, pod čím si možno predstaviť rôzne vlastnosti, objekty a procesy, ktoré možno rozdeľovať do skupín a kategorizovať (jablko, strom, tráva, biela farba, spievanie). Aj v ďalšom texte knihy bude termín „**rôznokvalitatívnosti**“ vyjadrený termínom „**rozdielnosti**“ – pozn. prekl.

²⁷ Oplatí sa obrátiť pozornosť (bude sa to hodiť neskôr) na fakt, že v poznámke pod čiarou na začiatku tejto kapitoly pri formulácii zákona «prechodu kvantitatívnych zmien na kvalitatívne», v ktorej sa opisuje definícia pojmu «miera» podľa „dialektického“ materializmu, tak nič sa v nej nehovorí o usporiadaní, hoci jedno a to isté množstvo (kvantita) môže byť usporiadané rôzne, a kvalitu bude určovať nielen množstvo, ale aj usporiadanie.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

* * *

Materské znamienko Biblickej doktríny

Rovnako škodlivo sa má aj vec s formuláciou zákona negovania negácie. Názov «zákon negovania negácie» možno vybaviť obšírnymi komentármi na tému, že pod negovaním *prvej negácie* druhou negáciou sa rozumie výstup na kvalitatívne novú úroveň vývoja a pod., ako je to interpretované v citovanej vysvetlivke zo slovníka.

Avšak negácia — jak prvá, tak aj druhá, a tiež ktorákoľvek ďalšia — sa môže prejaviť aj vo forme krachu. A toto tiež zapadá do formulácie zákona; pričom i bez dlhých rečí je jasné, že krach — to je negácia (odmietnutie*) doterajšieho stavu, ktorému predchádzal nejaký iný stav.

Okrem toho, ako vyplýva z komentárov uvedených filozofmi „dialektikmi“-materialistami, «účinnosť zákona sa naplno prejavuje len v celostnom, relatívne uzavretom procese vývoja; v každom jednotlivom štádiu zákon zvyčajne figuruje ako tendencia». To znamená, že formulácia zákona «negovania negácie» vlastne vyčleňuje útržok procesu, ktorý sa nazýva «postupnosť premien», a následne týmto útržkom zaciľuje celý proces, *potenciálne mnohovariantný*.

V podstate formulácia zákona «negovania negácie» zamieňa celok za časť, odkrývajúc tak možnosť prekrúteného a obmedzeného chápania objektívnych možností plynutia procesu a možností jeho riadenia.

Takto sa za druhou negáciou rozumie aj tretia, za ňou ešte jedna atď., v postupnosti negácií. Čo je to vlastne postupnosť negácií? — beznádejná otročina a márnosť, chodenie v kruhu, čo sa koniec koncov stáva peklom, pretože *vývoj — to je reálne postupnosť premien na základe vnútornej i vonkajšej algoritmiky vo vzájomnom pôsobení objektov a procesov rôznych kvalít*, a nie postupnosť negovaní negácií, hoci negovanie niečoho môže byť časťou, základom alebo predpokladom jeho premeny.

Avšak formulácia zákona «negovania negácie» plodí v psychike algoritmiku negovania všetkého, odvádzajúc tak od ciest vedúcich k premene, pretože na pozadí množstva samodeštruktívnych negácií sa stráca nemálo ciest k skutočnej premene do lepšej kvality:

Vo svojej podstate zákon «negovanie negácie» je programovaním individuálnej i kolektívnej psychiky ľudí na potlačenie ich tvorivého potenciálu a tvorenia: načo tvoriť, keď za tým bude nasledovať negácia (ako zbytočnosti) všetkého toho, čo sa dnes navrhuje tvoriť a budovať, vkladajúc do toho veľké úsilie?

Jednako, zákon marxistickej dialektiky «negovanie negácie» nie je vynálezom 19. storočia, ani výsledkom rozvoja európskej filozofie tej doby, ale iba pseudovedecky vyjadrené zovšeobecnenie starozákonnej sugescie:

«5. čas rozhadzovať kamene, i čas zbierať kamene; čas objímať, i čas vyhýbať sa objatiam; 6. čas hľadať, i čas strácať; čas uschovávať, i čas vyhadzovať; 7. čas trhať, i čas zošívať; čas mlčať, i čas hovoriť; 8. čas milovať, i čas nenávidieť; čas vojny, i čas mieru. 9. Aký úžitok zostane pracujúcemu z toho, na čom tak drel? 10. Videl som tieto starosti, ktoré dal Boh ľudským synom, aby sa v tom cvičili» (Kazateľ, kap. 3)

«14. Videl som všetky činy, aké sa robia pod slnkom, a hľa, všetko je márnosť a trýznenie ducha!» (Kazateľ, kap. 1).

Inými slovami, zákon «negovania negácie» v marxizme je materským znamienkom Biblickej doktríny zotročenia všetkých. A je určený na používanie výlučne pre členov zotročenej spoločnosti, pretože medzi všetkými negáciami je i takáto:

Načo bojovať za šťastie národa a dennodenne víťaziť nad zotročiteľmi? — veď aj tak nastane negácia víťazstva. A v súlade s touto algoritmikou, navievanou marxizmom, padol Sovietsky Zväz, nevyplniac pritom odkaz J.V.Stalina: zbaviť sa marxizmu²⁸ a, zameniac ho iným

²⁸ Pozri jeho „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“, hoci na to, aby bolo možné v tejto práci uviesť odmietnutie marxizmu, je nutné poznať marxizmus a chápať Život na základe inej kultúry vnímania a chápania sveta. Lepšie je to

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

svetonázorovým systémom, oslobodiť sa tak (na základe nového chápania sveta) *od moci jeho majiteľov a pohlavárov* nad životom spoločnosti a štátu.

No samodeštruktívna algoritmika negovania negácie pracovala v dejinách Ruska v priebehu celého posledného tisícročia od krstenia Rusi: zozačiatku na základe biblickej „múdrosti“ tohto sveta, vrátane k veci i od veci citovaného Kazateľa²⁹ — do r. 1917; po r. 1917 — na základe filozofie „dialektického“ materializmu. A ak sa pozrieme do minulosti, tak dejiny Ruska sú dejinami radu katastrofických negovaní negácií, čo je priamym potvrdením zákernosti filozofického zákona negovania negácie, či už je do psychiky vštepovaný vo forme poučných rád Kazateľa alebo vo forme zákona «vedeckej filozofie». A ak niekto nesúhlasí s týmto tvrdením, bez toho aby sa obťažoval pouvažovať nad zmyslom formulácie «zákona negovania negácie»; nad tým ako tento zákon formuje správanie ľudí; ako ľudia budujú pod jeho vplyvom svoj život — tak jedna z príčin toho bude spočívať v tom, že on sám je — *otrokom a nevoľníkom nanúteného mu zákona postupnosti katastrofických negácií, ktoré bránia tvorivej premene*.

Ak ale optimistická filozofia — múdrosť Života — učí, že *vývoj je postupnosť premien na základe vnútornej i vonkajšej algoritmiky vo vzájomnom pôsobení objektov a procesov rôznych kvalít*, tak v spoločnosti bude panovať iný vzťah k Životu a iná algoritmika správania.

A ak sa v tejto filozofii navrhuje tvoriť za účelom uskutočnenia premeny do vyššej kvality, to je už iná činnosť, a nie márnosť nad márnosť a trýznenie ducha v zúfalstve agresívneho alebo pesimistického nihilizmu, ktorý sám predstavuje negovanie všetkého a všetkých, okrem *vlastnej momentálnej vypočítavosti*. Na to, aby sa uskutočnila premena, je možné a aj nutné pracovať s radosťou.

A len pri mravno-psychologickej orientácii na realizáciu postupnosti premien sa práca stane slobodnou tvorbou a bude prvou životnou potrebou ako prostriedok osobnostného rozvoja každého z nich.

Poslednú vetu treba objasniť. V komunistickej spoločnosti sa práca nestane prvoradou životnou potrebou, ako to tvrdila marxistická propaganda, čím sa myslelo, že práca je vždy podriadená úlohe uspokojenia ľudských potrieb v jedle, ošatení a v ostatnej produkcii a službách. Prvoradou potrebou sa stane osobnostný a spoločenský rozvoj a činnosť v duchu Božieho Zámeru, pričom nevyhnutná práca v tomto procese zaujme svoje ohraničené miesto.

A na realizáciu postupnosti negácií — túžba pracovať nevzniká, a ani by sa nemalo na ňu pracovať.

Podobne ani široko známa marxistická poučka o tom, že «spoločenské bytie určuje spoločenské vedomie» nezodpovedá realite. Áno, spoločenské bytie skutočne vkladá svoj odtlačok do vedomia každého človeka z množiny ľudí tvoriacich spoločnosť. Súbor ich vedomí možno nazvať «spoločenským vedomím». Avšak to, čo západná psychológia koncom 19. storočia nazvala termínom «podvedomie», existovalo ešte pred týmto vedeckým „objavom“, hoci nieslo iné názvy: «hlbiny duše», «vnútornejšie vedomie, ktoré je oveľa širšie než to logické» atď.

No v marxizme sa o psychológii človeka a kolektívov, vrátane toho, čo je podmienené nevedomými úrovňami psychiky (hlbinami duše), v podstate nič nehovorí, čo svedčí minimálne o nevšímavosti zakladateľov k sebe samým³⁰, to predovšetkým. Zároveň v marxistických zamlčaniach zostáva aj to, že spoločenské bytie budúcich pokolení sa formuje pod vplyvom vedomej (ako aj

objasnené v knihách „Krátky kurz...“, „Nastal čas o Stalinovi pohovořit...“, „Voda Mřtva“ (v redakcii od roku 1998, zv. 2), „Ford a Stalin: O tom, jak žít lidsky“.

²⁹ «Čas rozhadzovat kamene, i čas zbírat kamene» — jeden z najznámejších a často opakovaných veršov Starého Zákona, ako aj «všetko sa vracia do svojich kruhov (kol'ají*)» (hoci posledná veta nie je citát, ale zovšeobecnením viacerých výrokov Kazateľa, kap. 1:4-7).

³⁰ Druhému do srdca — nevidíš. Táto okolnosť je mimoriadne neprijemná pre vyšších svetských i náboženských hierarchov v davo-„elitárnych“ spoločnostiach: «Ó, ak by som tak mohol čítať v ľudských srdciach, ako v nich číta Boh...» — citát (možno nie doslovne presný) z árie Filipa II v opere G.Verdi „Don Carlos“ (r. 1867).

Do svojho srdca ale — vidíš, takže oklamať seba priamo, rovnako ako oklamať Boha, to je dielo nemožné, hoci dlho možno seba opájať ilúziou akoby vydareného sebaklamu.

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

nevedomej³¹) činnosti, hnanej vlastnou alebo cudzou vôľou. Činnosti, ktorá je podmienená mravnosťou každého z ľudí tvoriacich živé pokolenia, ktorých «spoločenské vedomie» bolo rovnako sčasti sformované činnosťou predchádzajúcich pokolení. Pritom samotný marxistický termín «spoločenské vedomie» nie je jednoznačne pochopiteľný: možno ho chápať aj ako súhrn poznaného všetkými členmi spoločnosti, ale umožňuje aj iné interpretácie.

A marxistická neurčitosť «spoločenského vedomia» ako termínu, spojeného s nejakým životným javom, a neurčitosť vzájomného vzťahu osobnej psychiky (*v ktorej prebiehajú jak vedomé, tak aj nevedomé rôznorodé javy*) s týmto neurčito chápaným «spoločenským vedomím» vedie prevažne k tomu, že človek sa zrieka určitých preňho objektívne dostupných možností osobne vplývať na život spoločnosti.

Škodlivý je aj marxistický termín «spoločenská deľba práce». V spoločnosti, v jeho výrobnodistribučnej činnosti, prebieha zjednocovanie (združovanie) práce množstva jednotlivcov, no určite nie *deľba práce medzi nimi*. Proces zjednocovania práce má naozaj zložku, ktorú možno nazvať profesionálnou špecializáciou a vyčlenením profesií (*rozdeľením a vyčlenením remesiel*), podmienenú rozdelením jednotného technologického procesu výroby čohokoľvek na vzájomne izolované zložky, z ktorých každá sa realizuje rôznymi ľuďmi alebo ktoré sú rozdelené do časových intervalov. Pritom pod profesionalizmom sa rozumie systematické, a nie sporadické, vyplnenie určitých druhov práce v miere kvality, ktorá je akceptovaná ako dostatočná priamymi spotrebiteľmi — inými účastníkmi spoločenského zjednocovania práce i spotrebiteľmi konečného produktu.

Tak je to, ak nazývame veci svojimi menami. Ak ale súhlasíme s termínom «spoločenská deľba práce», spôsobí to v spoločnosti separovanie ľudí.

A práve v dôsledku takéhoto typu programovania psychiky veľkého množstva ľudí, v štýle «človek sám nič nezmože», **MILIÓNY** ľudí v predvečer blížiacej sa spoločenskej pohromy div nie jednohlasne zabadákajú:

„A čo už ja — **sám** — s tým narobím?“

— nezmyselne očakávajú, že príde niekto «veľký, múdry a mocný» a **sám** urobí za nich všetkých to, čo *oni všetci spolu môžu a sú aj povinní urobiť sami, ak sú ľuďmi, a nie len človeku podobnými tvormi*.

Ty sám aj hocikto ďalší, kto bude chcieť — môžete *zjednotiť svoje ciele a prácu* pre blaho všetkých s *úsilím a prácou ďalších* ľudí, ktorých je na Zemi už viac než šesť miliárd.

Tvrdenie marxizmu o prítomnosti «spoločenskej deľby práce» je druh prístupu k riadeniu života zotročovanej spoločnosti, známy ako «rozdeľuj a panuj».

* * *

Tým všetkým dohromady — obmedzenými a prekrútenými formuláciami zákonov marxistickej „dialektiky“, vyjadrenými názormi a sprevádzajúcimi ich zamlčaniami ohľadom otázok ľudskej biológie a dejín spoločnosti:

«historický materializmus» marxizmu bráni ľuďom uvedomiť si riadený charakter dôkladne pestovaných sociálnych katastrof, prebiehajúcich v priebehu celej histórie súčasnej globálnej civilizácie.

V súlade s utajením vedomostí o riadení sedí aj fakt, že storočie potom, čo sa objavil „Manifest komunistického strany“, sa marxisti všade spriahli proti kybernetike, ktorá sa pokúsila opísať *procesy riadenia ako také*. O ďalších päťdesiat rokov to boli práve vedúci marxistických strán, ktorí sa prejavili ako odporcovia prác VP ZSSR, odmietajúci dostatočne všeobecnú teóriu riadenia³² a *vysvetlenie globálneho historického procesu z jej pozície ako riadeného procesu*, pričom riadeného konfliktne, pretože to protirečí doktríne «historického materializmu» o nutnosti vzájomnej výmeny spoločensko-ekonomických formácií podľa miery zmeny výrobných vzťahov ľudí v spoločnosti.

³¹ V nevedomej činnosti nikdy neoperuje vlastná vôľa, no môže operovať cudzia.

³² Spočiatku bola opísaná v rovnomennej kapitole knihy VP ZSSR „Voda Mítva“ vo vydaní r. 1991, a je súčasťou aj neskorších vydaní „Vody Mítvej“. Okrem toho, osnovné materiály kurzu Petrohradskej štátnej univerzity „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ boli publikované v samostatnom vydaní v rokoch 2000 a 2003.

Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty

Nezrozumiteľnosť marxizmu v otázke procesov riadenia, umožňuje brániť v spoločnosti uvedomeniu si riadeného charakteru globálneho historického procesu, riadeného charakteru väčšiny vojen a sociálnych katastrof, čo v spojení s formuláciami marxistických zákonov dialektiky, vnášajúcimi deštrukciu do každej činnosti, a nezmyselnosťou jeho politekonómie **vylučuje na základe marxizmu možnosť tvorby**.

Toto nezvratne odhaľuje deštruktívny agresívno-parazitický charakter marxizmu a zameranosť jeho majiteľov a pohlavárov na zotročenie celého ľudstva v sofistikovaných formách pod heslami boja za oslobodenie práce a života väčšiny od vykorisťovania menšinou.

A ak by bol marxizmus výplodom šíaleného nadšenca, ktorý rád uvažuje vo voľnom čase nad životom, a profesionálne sa venuje nejakej spoločensky užitočnej práci, a po práci píše filozofické traktáty — tak tieto a mnohé ďalšie pochabosti marxizmu by boli sčasti ospravedlniteľné: nuž, človek sa samovzdeláva ako vie...

V kultúre davo-„elitárnych“ spoločností človek má právo spraviť chybu, keďže prevládajúca kultúra od útleho detstva deformuje a obmedzuje jeho vývin. A neúmyselné chyby môžu byť veľmi závažné a ničivé svojimi následkami.

Ničmenej, ku K.Marxovi treba vznášať prísne požiadavky: K.Marx bol profesionálnym „filozofom“³³, t.j. profesionálnym analytikom Života a učiteľom iných ľudí — po skončení univerzity mal v úmysle stať sa profesorom na univerzite v Bonne, avšak zriekol sa toho z politických dôvodov³⁴. No aj keď sa zriekol tohto úmyslu, v priebehu celého svojho života sa tváril, že sa zaoberá riešením problémov spoločenského rozvoja celého ľudstva, a jeho diela (aj diela F.Engelsa) sa ešte za ich života stali učebnými pomôckami v histórii, sociológii a ekonomike spoločnosti pre mnohých a mnohých ľudí v rôznych krajinách.

K.Marx sa len «tváril», a nevenoval sa riešeniu problémov celého ľudstva, pretože v opačnom prípade by si nedovolil ohraničiť sa rozvojom toho učenia, ktoré je dnes nazvané «marxizmus», výlučne na základe verejnej filozofie Európskej regionálnej civilizácie, *vytrvale pritom ignorujúť nutnosť analýzy verejných filozofických názorov moslimského, védického i budhistického Východu a ezoterických filozofických tradícií jak Východu, tak aj Západu*.

Takto sa počas desaťročí mohol správať buď posadnutý grafoman (*ktorý patrí do ústavu pre choromyseľných, ktorého ale «rozpropagovali» a povýšili na titul «génia všetkých dôb a národov» zlomyseľní „chytráci“-provokátori*), alebo jeden zo samotných zlomyseľných „chytrákov“.

Filozofia marxizmu — tzv. «dialektický materializmus» — bola cvičením sa jej zakladateľov v logike bez axiém a pravidiel, vybudovanej na zamlčaniach, ktorých zmysel nezodpovedá Objektívnej realite. V dôsledku toho mrzačí intelekt tých, ktorí sa k nej správajú ako k celistvému, vedeckému pohľadu na svet, a slúži ako ochrana pred odhalením (pomocou slobodného chápania) nezmyslov, ktoré marxizmus obsahuje, napr. mimoriadne „praktického“ nezmyslu jeho politekonómie. I keď sú v nej aj pravdivé postoje, avšak v celkovom systéme marxizmu plnia len úlohu vábničky, a nie základu pre ďalší rozvoj.

V 19. storočí už bolo v Európe dostatočne veľa preloženej literatúry, ktorá umožňovala pochopiť ak nie všetko, tak veľmi veľa z podstaty neurópskych kultúrnych tradícií, a ohlasujúc svoje ambície vyriešiť problémy rozvoja celého ľudstva, zakladatelia marxizmu nemali pravo obmedziť sa len na dedičstvo európskej, prevažne germánskej, verejnej filozofickej tradície, ktorá v podstate upadla do hlbokkej krízy (*v dôsledku „vývoja“ smerom do slepej uličky*) ešte skôr, ako K.Marx v r. 1841 zakončil univerzitu: t.j. európska filozofia zašla do slepej uličky ešte v dobe G.Hegela (1770 — 1831), ktorého práce v oblasti dialektiky marxizmus hodnotí ako najlepšie vyjadrenie dialektiky v epoche pred

³³ Dané do úvodzoviek, pretože charakter jeho činnosti nezodpovedá zmyslu slova filozofia v gréckom jazyku — láska k múdrosti.

³⁴ Ešte predtým, v r. 1832 bol zbavený vedenia katedry filozofie [Ludwig Feuerbach](#) (po zverejnení svojich ateistických názorov*), v r. 1836 ho nepustili do univerzity, v r. 1841 zakázali prednášať mladému profesorovi [B.Bauerovi](#) (K.Marx, pod zámenkou polemiky s ním, v článku „K židovskej otázke“ postavil mimo predmet skúmania, a teda aj mimo kritiku, starozákonnno-talmudickú ideológiu a doktrínu skúpenia Sveta na základe nadštátneho mafiózneho monopolu judejov (židovskej elity*) na úžeru, predstavujúcu osebe základ Biblickej sociológie).

2. Antidialektickosť „dialektického“ materializmu

Marxom.